

Arrest

nr. 189 402 van 5 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 februari 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 maart 2017 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN LAER, die *loco* advocaat F. VAN DER SCHUEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 augustus 2016 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 16 februari 2017 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.08.2016 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 17.08.2016 gezinshereniging aan met zijn broer, zijnde H., S., geboren op 14.01.1981, van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- Pakistaanse schoolrapporten (1996) o.n.v. de referentiepersoon en betrokkene*
- verklaringen op eer door vroegere Pakistaanse bureaus van betrokkene en de referentiepersoon en een Imam in Pakistan*
- attesten van woonst dd 22.09.2016 en 28.09.2016 en fiche familial dd 11.07.2016 van de Pakistaanse autoriteiten*
- visumaanvraag dd 24.04.2014 o.n.v. betrokkene via de Belgische ambassade te Pakistan, met het oog op een familiebezoek aan de referentiepersoon die toen woonachtig was in Nederland*
- attesten van het Zorginstituut Nederland dd 23.05.2016, 26.04.2016 en 09.03.2016 o.n.v. de referentiepersoon*
- ongedateerde foto's*
- bewijs van inschrijving van de referentiepersoon in Breda (Nederland) waaruit blijkt dat de referentiepersoon sinds 06.09.2005 in Nederland gevestigd was.*
- verklaring op eer door een derde waarin deze verklaart dat de referentiepersoon financieel instaat voor betrokkene. Deze verklaring op eer kan echter niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid getoetst worden en is bovendien niet vergezeld van enig bewijsstuk.*

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van voor de komst van betrokkene naar België deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit voornoemde documenten blijkt weliswaar dat hij sedert 16.12.2015 in België deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon; er werd echter niet aangetoond dat dit reeds het geval was in Nederland.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert december 2015 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het staat betrokkene vrij zich elders te vestigen alwaar hij legaal kan binnenkomen en verblijven. De referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene en de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Derhalve kan het gezinsleven van beide evenmin als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Van enige medische problematiek op naam van betrokkene is geen sprake."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht het middel toe als volgt:

"Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt." (R.v.St. 20 september 1999, nr. 82.301).

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)." (R.v.V. 28 mei 2009, nr. 28.074)

Het artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet geeft de volgende definitie van 'andere familieleden van een burger van de Unie':

"1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven."

In casu is het 2° punt relevant.

Hierbij vult het artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet het volgende aan:

"§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

Deze artikelen zijn een gevolg van de omzetting door de Belgische staat van Richtlijn 2004/38.

Het arrest-Rahman van het Europese Hof van Justitie d.d. 05.09.2012 verduidelijkt de bedoeling van die Richtlijn en de erin gebruikte begrippen

(<http://curia.europa.eu/iuris/document/document.isf?text=&docid=126362&pageIndex=0&doclang=N L&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=393016>):

"21 Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt" in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

22 Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

23 In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

24 Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht" in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt" en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven."

De advocaat-generaal schreef in zijn conclusie in dit dossier het volgende advies ([http://curia.europa.eu/juris/document/document. i sf?text=&docid= 121041 &pageIndex=Q&doclang=N L&mode=:lst&dir=&occ=first&part= 1 &cid=393016](http://curia.europa.eu/juris/document/document.i sf?text=&docid= 121041 &pageIndex=Q&doclang=N L&mode=:lst&dir=&occ=first&part= 1 &cid=393016)):

"35. Ten tweede heeft het Hof geoordeeld dat de bepalingen van deze richtlijn op teleologische en nuttige wijze dienen te worden uitgelegd, gelet op het doel ervan. In dit verband zij benadrukt dat artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 is ingegeven door twee elkaar aanvullende doelstellingen.

36. De eerste doelstelling van deze bepaling is het vergemakkelijken van het vrije verkeer van de burger van de Unie. In punt 1 van de considerans van richtlijn 2004/38 wordt eraan herinnerd dat het burgerschap van de Unie iedere burger van de Unie, binnen de beperkingen van de verdragen en de maatregelen tot uitvoering daarvan, een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten verleent. Uit dit oogpunt wordt het recht op gezinshereniging beschouwd als het logische gevolg van het recht op vrij verkeer van de burger van de Unie, uitgaande van het idee dat deze kan worden ontmoedigd om vrij van de ene lidstaat naar de andere te reizen indien zijn familieleden niet met hem mee kunnen reizen. De gezinshereniging wordt dus op indirecte wijze „bil ricochet" beschermd, wegens de afbreuk die zou kunnen worden gedaan aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

37. Uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt dat de tweede doelstelling van artikel 3, lid 2, van de richtlijn het bevorderen van de eenheid van het gezin is. Het verkeer van de familieleden van de burger van de Unie wordt dus niet uitsluitend beschermd als afgeleid recht van het recht op vrij verkeer van de burger van de Unie, aangezien het tevens wordt beschermd via het recht op de handhaving van de eenheid van het gezin in ruime zin.

38. Ten derde heeft het Hof geoordeeld dat de bepalingen waarin een fundamenteel beginsel verankerd is, zoals het vrije verkeer van personen, ruim moeten worden uitgelegd en dat aan deze bepalingen in

geen geval hun nuttig effect mag worden ontnomen. De beperkingen van de vrijheid van verkeer moeten volgens het Hof daarentegen restrictief worden uitgelegd.

(...)

75. Volgens mij moet dit recht niet worden voorbehouden aan de meest nauw verwante familieleden. Hoewel artikel 8 EVRM alleen het recht op eerbiediging van een „bestaand” gezinsleven waarborgt, en op het specifieke gebied van de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen is geoordeeld dat het begrip familie tot het „kerngezin” dient te worden beperkt, hanteert het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de regel evenwel een ruime opvatting van het gezinsleven, die wordt gekenmerkt door elementen, rechtens en feitelijk, waaruit blijkt dat er een nauwe persoonlijke band bestaat, zodat bijvoorbeeld de band tussen grootouders en kleinkinderen of tussen broers en zussen (EHRM, arrest Moustaquim/België van 18 februari 1991, serie A nr. 193) als gezinsleven kan worden beschouwd. Ook een de facto relatie waarin geen sprake is van enige verwantschap, is als „gezinsleven” aangemerkt.

(...)

87. Met zijn vierde vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of aan de in artikel 3, lid 2, sub a, van de richtlijn gestelde voorwaarde van afhankelijkheid van de burger van de Unie moest zijn voldaan kort voordat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde.

88. Om te beginnen herinner ik eraan dat, overeenkomstig het in punt 39 van onderhavige conclusie genoemde beginsel en de wijze waarop de verwijzing naar het recht van de lidstaten mijns inziens dient te worden uitgelegd, de in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn gebruikte begrippen om de begunstigden ervan te bepalen, autonoom en uniform moeten worden uitgelegd.

89. Aangezien die bepaling van toepassing is op alle familieleden die „ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie”, ben ik met de Commissie van mening dat een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de situatie van personen „ten laste” en die van personen die bij de burger van de Unie „inwonen”.

90. Hoewel het mij vanzelfsprekend lijkt dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, dient aan te tonen dat hij bij deze en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat verblijft, ben ik niettemin van mening dat een familielid „ten laste” niet van de werkingssfeer van artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 kan worden uitgesloten op grond dat hij niet in dezelfde staat heeft verbleven als de burger van de Unie die hij wenst te vergezellen of bij wie hij zich wenst te voegen. Deze opvatting berust op gronden die verband houden met de tekst en het doel van de richtlijn alsook met de rechtspraak van het Hof.

(...)

102. Met zijn vijfde vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of de lidstaten de binnenkomst en het verblijf van een ander familielid afhankelijk mogen stellen van bijzondere voorwaarden inzake de aard of de duur van de in artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 bedoelde afhankelijkheid.

105. Een lidstaat kan in beginsel voor de verkrijging van een recht van binnenkomst en verblijf dus bijzondere voorwaarden stellen om te waarborgen dat het om een werkelijke, effectieve en duurzame relatie van afhankelijkheid gaat.

106. Deze voorwaarden dienen evenwel het doeltreffendheidsbeginsel te eerbiedigen, hetgeen impliceert dat zij niet aldus zijn ingericht dat zij het nagenoeg onmogelijk maken om de aan het recht van de Unie ontleende rechten uit te oefenen. De door de lidstaten gestelde voorwaarden mogen de binnen de werkingssfeer van die bepaling vallende personen dus niet de facto elke mogelijkheid ontnemen om een recht van binnenkomst en verblijf te verkrijgen. Zo kan bijvoorbeeld een nationale bepaling volgens welke de staatsburger van een derde land om aanspraak te kunnen maken op een verblijfsrecht moet aantonen dat hij sinds ten minste 20 jaar ten laste van de burger van de Unie is, niet worden toegestaan.

107. Daarenboven kunnen de voorwaarden inzake de aard of de duur van de relatie van afhankelijkheid beperkingen vormen voor de toelating van de andere familieleden, die nochtans door de lidstaten moet worden vergemakkelijkt. Om toelaatbaar te zijn, moeten deze voorwaarden dus een legitiem doel nastreven, geschikt zijn om de verwezenlijking van dat doel te waarborgen en niet verder gaan dan noodzakelijk is om dat doel te bereiken.

108. Mijns inziens verzet artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 zich dus niet tegen een nationale regeling die de binnenkomst en het verblijf van een staatsburger van een derde land afhankelijk stelt van voorwaarden inzake de aard of de duur van de relatie van afhankelijkheid, mits deze voorwaarden een legitiem doel nastreven, geschikt zijn om de verwezenlijking van het nagestreefte doel te waarborgen en niet verder gaan dan noodzakelijk is om dat doel te bereiken.

Verder is ook de artikelsgewijze commentaar van de wetgever bij de artikelen 47/1 e.v. interessant:

"Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

(...) Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: 'De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.' (Arrest 'Lebon' van 18 juni 1987).

'(...) onder 'te hunnen laste zijn' wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.' (Arrest 'Jia' van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/3 8/EG. uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen."

Samengevat moeten de lidstaten het verblijf vergemakkelijken van familieleden in de ruime zin van het woord die ten laste zijn OF die deel uitmaken van het gezin van de EU-onderdaan.

Wat betreft het ten laste zijn mogen er voorwaarden gesteld worden, doch deze mogen het nuttig effect van de bepaling niet wegnemen en ze moeten een legitiem doel nastreven. Het bewijs van het ten laste zijn mag met elk passend middel worden geleverd, en moet aan de hand van de feitelijke situatie beoordeeld worden. De vraag die zich hierbij stelt is: "Wordt er ondersteuning geboden door de werknemer?"

Wat betreft het gezinsleven dient men zich af te vragen of er "rechtens en feitelijk" elementen zijn waaruit blijkt dat er een nauwe persoonlijke band bestaat. De relatie tussen broers en zussen wordt expliciet vermeld. Het gezinsleven "in ruime zin" wordt beschermd, niet enkel de meest nauw verwante familieleden kunnen hierop een beroep doen.

In casu lijkt het er echter sterk op dat de Dienst Vreemdelingenzaken er enkel op uit is om het verblijf van verzoeker in België te bemoeilijken.

Verzoeker legde immers talloze bewijzen voor van het feit dat hij in het verleden, zowel in Pakistan als in België, deel uitmaakt van het kerngezin van zijn broer. Verzoeker heeft aangetoond dat hij zowel in Pakistan, als in Nederland als in België samenwoont met zijn broer en dat zij dan ook sinds hun kindertijd tot op heden een nauwe persoonlijke band onderhouden.

Om dit aan te tonen heeft hij ondermeer de volgende documenten neergelegd:

1. Samenwoont in Pakistan:

- Attesten van woonst in Pakistan afgeleverd door de bevoegde autoriteit dd. 22/9/2016
- Attesten van woonst in Pakistan afgeleverd door de bevoegde autoriteit dd. 28/09/2016
- Fiche familial afgeleverd door de bevoegde autoriteit in Pakistan dd. 11/07/2016
- Pakistaanse schoolrapporten 1996
- Verklaringen van Pakistaanse bureaus
- Verklaring van een Pakistaanse Imam

2. Samenwoont in Nederland:

- Visumaanvraag van verzoeker dd. 24/04/2014 via de Belgische ambassade te Pakistan met vermelding van het adres van zijn broer in Nederland
- Bewijs van inschrijving van zijn broer waaruit blijkt dat zijn broer sinds 2005 gevestigd was in Nederland

3. Samenwoonst in België:

- Opstarting procedure artikel 47 Vreemdelingenwet op 16/12/2015

- Attesten van het Zorginstituut Nederland dd. 23/05/2016, 26/04/2016, 09/03/2016

Dat desondanks deze bewijzen van samenwoonst de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende stelt (eigen onderlijning):

" voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van voor de komst van betrokkene naar België deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit voornoemde documenten blijkt weliswaar dat hij sedert 16/12/2015 in België deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon; er werd echter niet aangetoond dat dit reeds het geval was in Nederland."

Meer dan dit wordt er niet gesteld over het feit of verzoeker al dan niet deel uit maakt van het gezin.

Dergelijke stereotiepe standaardmotivering verduidelijkt op geen enkele manier waarom al de voorgelegde documenten geen bewijs zouden vormen van samenwoonst in het land van herkomst.

Daarenboven houdt de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening met de voorgelegde visumaanvraag die duidelijk aangeeft dat verzoeker zich vanaf 20/07/2014 zal vestigen op het adres van zijn broer in Nederland.

Verzoeker kan dan ook niet begrijpen waarom de Dienst Vreemdelingenaken van oordeel is dat hij niet heeft aangetoond deel te hebben uitgemaakt van het gezin van zijn broer in Nederland.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat dan ook in haar motivering onredelijk en onzorgvuldig te werk.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt, in de mate dat de voorgelegde bewijzen niet correct en zorgvuldig zijn overwogen bij het nemen van de beslissing.

Nauw verbonden met die zorgvuldigheidsplicht is er tevens een schending van de materiële motiveringsplicht:

"De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke bestuurshandeling rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid door het bestuur werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct en zorgvuldig beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen " (RvS 19 augustus 2016, nr. 235 644)

"Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt." (R.v.St. 20 september 1999, nr. 82.301).

In casu meent verzoekster dat de redelijkheid zoek is in de bestreden beslissing: waar het al niet eenvoudig is om bewijzen van samenwoonst te geven vanuit illegaal verblijf, , en toch legt hij documenten voor waaruit blijkt dat hij samenwonende was met de referentiepersoon in Pakistan, Nederland en België.

Samengevat kan gesteld worden dat in eerste instantie de beslissing nagenoeg niet gemotiveerd werd en dus onduidelijk voor verzoeker.

In tweede instantie stellen we vast dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is en dat er een onzorgvuldige analyse werd gemaakt van belangrijke stukken die aanwezig zijn in het dossier.

De artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 werden geschonden. Het redelijkheidsbeginsel noch de materiële motiveringsplicht noch het zorgvuldigheidsbeginsel werden nageleefd.

De beslissing dient te worden vernietigd.”

2.1.2. In dit eerste middel verwijst verzoeker uitvoerig naar het arrest *Rahman* van het Hof van Justitie van 5 september 2012, C-83/11, dat artikel 3, lid 2, van de van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) heeft geïnterpreteerd. Dit artikel werd omgezet in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, dat de rechtsgrond vormt voor de thans bestreden eerste beslissing. Vervolgens gaat verzoeker in op de conclusie van de advocaat-generaal voorafgaand aan het voormelde arrest *Rahman* en de voorbereidende werken, met name de artikelsgewijze commentaar voorafgaandelijk aan de omzetting naar Belgisch recht van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer*, 20132014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21). Verzoeker is de mening toegedaan dat verweerder in plaats van zijn gezinshereniging te vergemakkelijken, hetgeen de doelstelling is van de voormelde bepaling, zijn verblijf wenst te bemoeilijken. Hij meent dat hij wel degelijk voldoende bewijzen heeft voorgelegd om de nauwe band met zijn broer, zowel in Pakistan en Nederland, als thans in België, aan te tonen.

Het onderzoek naar het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en eventuele machtsoverschrijding gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, met name de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet.

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

1° [...];

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° [...].”

Artikel 47/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1 [...]

§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

§3 [...].”

Conform artikel 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet moeten de documenten die aantonen dat verzoeker ten laste is van de referentiepersoon uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of herkomst.

Deze bepalingen vormen de omzetting van artikel 3, lid 2, a), van de Burgerschapsrichtlijn, dat luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De Raad wijst erop dat een omzetting er niet toe mag leiden dat aan artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn een meer beperkte werkingssfeer wordt toegekend in de Belgische wetgeving. De Raad benadrukt dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des*

barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, van het VWEU.

Zoals verzoeker zelf aanhaalt, kan in dit kader vervolgens nuttig worden verwezen naar het arrest *Rahman*:

“31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen. 33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (eigen onderlijning)

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus “nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie” aan te tonen en dit omwille van “bijzondere feitelijke omstandigheden”, zoals onder meer “financiële afhankelijkheid” en “het behoren tot het huishouden”. Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die van de Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Met andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste”, kan ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (§ 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia: “20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). 21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). 22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten *Jia* en *Reyes* blijkt derhalve dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, § 36).

In tegenstelling tot wat verzoeker meent te kunnen stellen, blijkt uit geen van de voormelde arresten dat het “*gastland*” en het “*land van herkomst*” hetzelfde land kunnen zijn. Het land van herkomst is het land waar de derdelander verbleef toen hij verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen. Het hoeft dus inderdaad niet noodzakelijk het land van nationaliteit te zijn, maar moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger, die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, zich bevindt.

Er kan niet vastgesteld worden dat verweerder het begrip ‘land van herkomst’ te eng heeft geïnterpreteerd. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris impliciet, doch zeker, vraagt dat een situatie van afhankelijkheid wordt aangetoond in een ander land dan het gastland, *in casu* België, om te vermijden dat een situatie van afhankelijkheid wordt gecreëerd. Verweerder heeft dienaangaande terecht geoordeeld dat aan de hand van de voorgelegde documenten niet kan worden vastgesteld dat verzoeker deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, noch dat betrokkene ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Niet betwist is dat verzoeker naar aanleiding van zijn aanvraag de volgende stavingsstukken voorlegde:

Met betrekking tot Pakistan:

- *Pakistaanse schoolrapporten (1996) o.n.v. de referentiepersoon en betrokkene;*
- *verklaringen op eer door vroegere Pakistaanse bureaus van betrokkene en de referentiepersoon en een Imam in Pakistan;*
- *attesten van woonst dd 22.09.2016 en 28.09.2016 en fiche familial dd 11.07.2016 van de Pakistaanse autoriteiten.*

Met betrekking tot Nederland:

- *visumaanvraag dd 24.04.2014 o.n.v. betrokkene via de Belgische ambassade te Pakistan, met het oog op een familiebezoek aan de referentiepersoon die toen woonachtig was in Nederland;*
- *attesten van het Zorginstituut Nederland dd 23.05.2016, 26.04.2016 en 09.03.2016 o.n.v. de referentiepersoon;*
- *ongedateerde foto's;*
- *bewijs van inschrijving van de referentiepersoon in Breda (Nederland) waaruit blijkt dat de referentiepersoon sinds 06.09.2005 in Nederland gevestigd was;*
- *verklaring op eer door een derde waarin deze verklaart dat de referentiepersoon financieel instaat voor betrokkenen.*

In concreto voert verzoeker aan dat het motief dat niet werd aangetoond dat hij reeds deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon niet draagkrachtig is. Evenwel toont verzoeker daar niet mee aan met welke stavingsstukken zou zijn nagelaten rekening te houden. Het komt de aanvrager van het verblijfsvoordeel zijn aanspraken te staven aan de hand van de documenten. Hij kan niet meer verwachten van de verwerende partij dan dat deze de stavingsstukken en bewijzen die hij voorlegde onderzoekt en hieromtrent motiveert waarom deze al dan niet in aanmerking worden genomen.

Verzoeker toont *in casu* niet aan waarom het motief dat niet werd aangetoond dat verzoeker reeds in Nederland deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon (zijn broer), te dezen niet draagkrachtig zou zijn.

Waar verzoeker in dit verband nog aanvoert dat geen rekening werd gehouden met de voorgelegde visumaanvraag die aangeeft dat verzoeker zich vanaf 20 juli 2014 zal vestigen op het adres van zijn broer in Nederland, blijkt uit de gegevens zoals vermeld in de bestreden beslissing dat deze visumaanvraag betrekking had op een familiebezoek aan de referentiepersoon die toen in Nederland woonde. Het is geenszins kennelijk onredelijk, noch in strijd met de bewijskracht van deze stukken om hieruit te oordelen dat dit geen bewijs bevat dat verzoeker daadwerkelijk in Nederland ten laste was van zijn broer in Nederland. Uit dit stuk blijkt dat de visumaanvraag enkel een familiebezoek betrof aan zijn broer. De Raad ziet dan ook niet in hoe uit dit stuk zou moeten worden afgeleid dat verzoeker in Nederland reeds ten laste was van zijn broer.

Verzoeker maakt niet aannemelijk waarom het motief van de bestreden beslissing, namelijk dat hij sedert 16 december 2015 in België deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon en niet eerder,

in strijd zou zijn met de door hem voorgelegde bewijsstukken, onzorgvuldig zou zijn of kennelijk onredelijk.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 47/1 of 47/3 van de vreemdelingenwet blijkt niet. Machtsoverschrijding wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel (enig middel ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten) de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Hij licht het tweede middel toe als volgt:

“Inzake het bevel om het grondgebied te verlaten

EERSTE EN ENIGE MIDDEL: Schending van het artikel 7 § 1, 2° van de Vreemdelingenwet in combinatie met de materiële motiveringsplicht. Schending van het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980.

Het bevel om het grondgebied te verlaten had nooit uitgevaardigd mogen worden, gezien het bovenstaande middel m.b.t. de beslissing tot weigering van verblijf. Indien die laatste vernietigd wordt dient dit automatisch de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten met zich mee te brengen.

Het artikel 7 § 1,2° van de Vreemdelingenwet is verder duidelijk:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

Verzoekers attest van immatriculatie was echter geldig tot en met 17/02/2017. Hij kan dan ook niet inzien hoe er op 16/02/2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken beweerd kan worden dat zijn legaal verblijf verstreken zou zijn.

Het artikel 7, § 1,2° van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht zijn geschonde”

2.2.2. In de mate verzoeker verwijst naar de gegrondheid van het eerste middel, kan worden volstaan met de vaststelling dat uit wat voorafgaat blijkt dat dit middel ongegrond is.

Van een schending van de materiële motiveringsplicht is enkel sprake indien de gemachtigde van de staatssecretaris niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die incorrect heeft beoordeeld of hij op grond daarvan in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Verzoeker voert ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten geen argumenten aan waaruit kan blijken dat de verwerende partij bij het nemen van het bestreden bevel niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of dat zij die incorrect heeft beoordeeld of dat zij op grond daarvan niet in redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker, naar aanleiding van zijn aanvraag gezinshereniging op 17 augustus 2016, in het bezit gesteld werd van een attest van immatriculatie, zodat verzoeker gedurende de behandelingsperiode van zijn aanvraag op het grondgebied van het Rijk werd gedoogd. Op 16 februari 2017 wordt deze aanvraag geweigerd en op het einde van deze beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld: *“De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”* De bestreden beslissing stelt aldus een einde aan het attest van immatriculatie, zodat het vanaf dat ogenblik dan ook niet langer geldig was.

Bijgevolg zijn er geen redenen om aan te nemen dat verzoeker vanaf deze beslissing nog zou beschikken over enige vorm van verblijfsrecht. De omstandigheid dat op het attest van immatriculatie de datum van 17 februari 2017 werd vermeld, doet geen afbreuk aan het feit dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 16 februari 2017 beslist heeft om de aanvraag gezinshereniging en bijgevolg het verblijf van verzoeker te weigeren en zijn attest van immatriculatie (dat geldig was voor de behandelingsperiode van deze aanvraag) in te trekken. De omstandigheid dat verzoeker voor de behandeling van zijn aanvraag in het bezit werd gesteld van een tijdelijke titel die zijn verblijf in het Rijk dekte, houdt ook geen machtiging of toelating tot verblijf in en stelt artikel 7 van de vreemdelingenwet niet buiten werking. De gemachtigde kon op grond van een correcte feitenvinding en op niet kennelijk onredelijke wijze beslissen dat het legaal verblijf van verzoeker verstreken was. Een schending van artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen, evenmin als een schending van de materiële motiveringsplicht.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT